

Sevgili Daniele,
Hâlâ burada, yanımda olsaydın, bana gitme derdin.
“Kendini yalnızlığın kollarına atma,” derdin.
“Yaşam kısa ve biz nereye gidersek gidelim, neyse
öyle kalırız, her zaman.”
Ancak, ben senin gibi değilim.
Her gün aklıma, seni son kez gördüğüm o akşam
geliyor. Sana, o çok sevdiğin, ama bana tencere
tava konçertosu gibi gelen o saçma sapan müzik
yüzünden bağırmıştım. Ben sana bağırmıştım,
sen çekip gitmiştin; bir daha da birbirimizi
görememiştik. Böyle olmuştu işte.
Şimdi geriye baktığımda, benden sana kalan,
belki de kanıksadığın bağırırlarımdı. İşte, sırf
bu yüzden, söyleyemediklerimi şimdi söylemek
istiyorum. Buna mecburum. Söylemeliyim, çünkü o
zamanlar on altı yaşındaydım ve önümüzde daha

uzun yıllar var diye düşünüyordum. İlişkimizin “ömür boyu” süreceğini sanıyordum.

Ne zaman aklıma düşsen, hep o müziği anımsıyorum. Sözlerini çevirdim ve kendime, ayın o karanlık yüzünde neler olup bittiğini soruyorum. Gerçekten de... Bize gösterdiği o parlak, o romantik yüzünün ardında karanlıktan başka hiçbir şey yok. Buna eminim.

Karanlıkla alıp veremediğim yok. İnsanın gözünü boyamıyor, dünyanın rengârenk olduğu yalanını söylemiyor.

Gitmekle de derdim yok. Valizime çok az şey koydum, anıların peşinden gelmesini istemiyorum. Vespacığımı götürebilseydim iyiydi, ama yol çok uzun. Senin de benimle gelmeni isterdim, ama bunun da artık mümkün olmadığını biliyorum.

Onun için, yaşamı olduğu gibi kabul edeceğim. Yalnızca, canımı böylesine acıtmaktan vazgeçmesini diliyorum.

Bianca

“Nasil çalıştığımızı biliyorsun. Sen itiraz etmiyor, işi kabul ediyorsun. Biz de taşıma ve kazı işini üstleniyor, senin payını veriyoruz. Tarlan eskisi gibi oluyor, hiçbir şey gözüküyor.”

Esmer ve kısa boylu adam, güneşin ve yılların izini taşıyan gözleriyle, Angelo'ya şüpheyle bakar. Sonra, bir anlığına, zeytinlerin pürüzleştirip kararttığı toprağına göz atar, başını usul usul sallar.

“Aklına yatmayan ne? Ha?” diye tersler Angelo, sesini biraz daha yükselterek. Henüz yirmi iki yaşındaydı, ama sesine, çok sigara içmeye ve bağırılmaya alışmış birinin boğuk, kısık tonu hâkimdi. Huzursuz bedeni, devinimsizliğe gelemiyordu. Durması ve beklemesi gerektiğinde bile, sabırsızlık içinde, bedeninin ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu.

Adam başını bir kez daha sallar. “Parayı hemen isterim ama.”

Angelo gülmeye başlar ve dönüp arkasına şöyle bir bakar. Durdukları yerin biraz ötesinde, köylünün evine giden patikanın başladığı yerde, köy yolunun tozuna bulanmış, siyah, koca arazi aracına bakar.

Koyu renk saçlı, Angelo'dan daha genç gözükten bir delikanlı, uzun bacaklarını çaprazlamış, aracın kapalı duran ön kapısına dayanmış, bekliyordu. Üstündeki kot pantolon ve atletiyile, o sürülmüş topraklarda, kokulu çiçeklerin arasında, top peşinde koşturacaktı izlenimi veriyordu.

O da Angelo'ya bakar ve görüldüğünden daha olgun birinin tavriyla, başını hafifçe kaldırır.

"Anlaşmanın maddeleri çok açık, moruk," diye ünler Angelo. Yüzünde belirmiş gülümseme kısa sürede sönmüş, küçümseyici, yamuk bir ifadeye dönmüştür bile. Elini, tabancasının olduğu arka cebine doğru götürür. Parmağının kaşındığını hisseder.

Yaşlı adam, "Karımın en kısa zamanda ameliyat olması gerekiyor," diye tekrarlar. "Bekleyemem. Zamanım yok."

Angelo, köylünün yalvaran ses tonunu duymazdan, gözlerini bulutlandırır gözyaşlarını da görmezden gelir. Hep aynı hikâyeye. Hepsinin başında çözülmesi gereken bir dert vardır ve hepsi de parayı hemen isterler. Hiçbirinin, böylesi bir trafiğin nasıl yönetildiği konusunda en ufak bir fikri olmaz. Bu yüzden de, Angelo kimsele güvenmez.

Cebinden tabancasını çıkarır, yaşlı adamın alnına

dayar. Adam irkiliverir. "Bakalım, böyle daha mı kolay anlayacaksın? Şimdi ben senin beyninde bir delik açar, içine de şu bilgiyi tıklarım: Kimse peşin para ödemiyor!"

"Angelo!"

Aracın yanındaki delikanlıydı bağırarak ve yerinden doğrulmuştu.

"İşime karışma!" diye bağırarak geriye doğru Angelo. "Bu pis heriflerle uğraşmaktan kafayı yiyeceğim ya! Topunu temizleyip topraklarının üstüne oturalım." Tabancasını köylünün kafasına daha da sert bastırır. "He, ne dersin? İşine gelir mi? Seni de, karını da cennete postalayayım, siz de kurtulun bu dertten, biz de."

Yaşlı adam hareket etmeye korkuyordu, ama onlara doğru hızla yaklaşmakta olan adımların çakıltaşlarında çıkardığı sesi duyabiliyordu. Bir saniye sonra, yağız delikanlı yanlarında bitmişti.

Sinirli sinirli tabancaya bakıp, "Ne yapıyorsun sen Angelo!" diye bağırır. "Tano uyarmadı mı seni? Bela istemiyor."

Babasının adını duyunca, Angelo silah tutan elini gevşetir. Eklem yerleri eski rengine döner. Yaşlı adam da, doğal olarak bunu fırsat bilip kaçar. Sanki Angelo'nun silahından çıkacak kurşun ona ulaşmadan evine varabilecekti gibi, sanki doğduğu ve yaşadığı bu bahçenin duvarları onu korumaya yetecekti gibi koşar.

"Orospu çocuğu," der Angelo. Silahı doğrultur. Ama esmer delikanlı daha hızlıdır: Bir hamlede Angelo'nun kolunun yönünü değiştirir, silah boşlukta patlar. Mer-

mi vınlr ve gidip az uzaktaki zeytin ağacının gövdesine saplanır.

Angelo yeniden gülmeye başlar. Çarpık bacaklarıyla tabanları yağlanmışçasına koşan; muhtemelen korkunun etkisiyle altını ıslattığı pantolonundan belli olan yaşlı adamı görmek, keyfini yerine getirmişti.

“Bırak da eğleneyim be. Zaten bununla bir yere varamayacaktık,” der tekdüze bir sesle. Bir kez daha tabancayı doğrultur, yaşlı adamın bastığı toprakta toz bulutları kaldıracak biçimde, hedef almadan ateş etmeye başlar.

Evin kapısında bir kadın belirir ve ne dediği anlaşılmayan bir lehçeyle bağırmaya başlar.

“Çok iyi,” der esmer delikanlı. “Sayende, varlığımızdan bütün köyün haberi oldu.”

Arabaya doğru yürümeye başlar.

Adımlarını sıklaştırırken, “Hadi, çabuk ol. Birileri polis çağırmıştır bile,” diye ekler.

“Aynasızın birine ateş etmekten de çok keyif aldım,” diye yanıtlar Angelo. Delikanlıya yetişir. Aracın yolcu tarafındaki ön kapısını açar.

“Bense, arada sırada, sana ateş etmek istiyorum,” diye söylenir delikanlı. Kapıyı açar, direksiyona geçer ve motoru çalıştırır. Toprak patikada, beyaz bir toz bulutu kaldırarak gaza basar.

Angelo, müzik setinin düğmesine basıp, sesi sonuna kadar açar ve kolunu pencereden dışarı çıkararak şarkı söylemeye başlar.

Sert ve acımasız gözlerini yoldan ayırmayan delikanlı, “Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?” diye sorar.

Diğeri yanıtlamaya bile gerek duymadan, şarkısını daha yüksek sesle sürdürür.

Araç anayola çıkar, zeytinlikleri ardında bırakarak şehre doğru ilerler. Açık pencerelerden içeri, yazın sıcağından sonra ancak eylül ayında hissedilecek kadar taze, canlı ve yoğun bir deniz kokusu dolar.

Arabanın içindeki gürültüyü bastırabilmek için daha yüksek bir sesle, “Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sorar delikanlı. “Beş görüşmenin beşini de batırdın. Tano buna hiç sevinmeyecek.”

Angelo susar. Sert bir hamleyle müziği de susturur. Koltuğunda huzursuzca kıpırdanırken, “Tano, Tano, Tano... Başka laf bilmez misin sen? Unutma, o benim babam! Ve bu trafiği de ben yöneteceğim!” diye bağırır. “Her neyse, onun yöntemleri pek işlemiyor artık. Bununla küf kokusu gelmiyor mu? Ben boğuluyorum ne-redeyse. Böyle devam ederse, kusacağım.”

Delikanlı, gerilmiş dudaklarının arasından, “Senin aksine, Tano ne yaptığını biliyor,” der.

Angelo derin bir nefes alır. “Baksana, ne iğrenç bir yer burası böyle. Adamlar topraklarına ne kadar da bağlılar. Duyan da kanlarını satın alıyoruz sanır.”

“Belki de öyledir.”

Angelo kıkırdar. “İyi fikir. Ama gerçekten de, artık kendi bölgemize dönmeliyiz. Bizim oralarda her şey daha kolay. Götü boklu dolaşmak kimsenin umurunda de-